

Să-mi spui despre dorul de om

Camelia Oprea

II
Tata a urcat un luceafăr mai sus de ceruri.
După ultimul cer, l-a cuprins adâncimea timpului dus;
îmi vede buzele rostindu-l
în somnul tulburat de plâns.
E liber (mi-a spus)
dar că m-aude uneori plângând și steaua lui se întunecă
în flacăra roșului apus.
E de ajuns
că sunt pe pământ un gând
și n-am rămas un fir de iarbă culcat de vânt.
Altfel prea multe lacrimi s-ar fi plâns.
Îți aud plânsul fără răspuns; așa ușor cum sunt,
umblu în apele care ți-au cutreierat ochii, învelișul de pământ
mi-a fost mult prea strâmt în vremuri dinainte.
Aș fi murit cum moare umbra în lumină dacă zeii nu mi-ar fi aruncat în trup suflet de părinte.
Uită de timpul ce crește între noi, mă vei revedea în amurg
stea fără noapte,
stând cu genunchii pe cer
ca și cum ai veni dintr-o rugăciune să-mi spui despre dorul de om